

[Socialministeren.]

Paa et andet Omraade, hvor denne Lov simplificeres, vil det ogsaa være af stor Betydning, ikke i den Forstand, at det vil give Sogneraadsmændene — navnlig i de Kommuner, hvor de selv maa gøre Arbejdet — mindre at bestille end nu, men der vil blive mere Mening i det Arbejde, de faar. Det drejer sig om Administrationens Ordning. Under den gældende Sociallovgivning er Forholdet faktisk det, at den offentlige Hjælp administreres af 4—5 forskellige Myndigheder, for den egentlige Fattighjælps Vedkommende først og fremmest af Kommunalbestyrelsen, det være sig med eller uden Virkninger; dernæst af Hjælpekasserne, som jeg ikke behøver at gøre nærmere Rede for, men som mange Steder er vokset op til at være et Forsørgelsesvæsen omtrent paa Højde med og af samme Omfang som det almindelige Forsørgelsesvæsen; for det tredje af Politimestrene, for saa vidt angaar Indkrævning og Inddrivelse af Alimentation og Udbetaling af Alimentsbidrag. I denne Forbindelse at tale om Administration er maaske et stærkt Udtryk at bruge, naar man kender Forholdene saa godt, som jeg i hvert Tilfælde har kendt dem paa dette Omraade; Administrationen af disse Love bestaar nemlig for en stor Del i, at Trediefuldsmægtig sætter et vist Stempel paa Dokumentet, og dermed er denne Administration afsluttet. Det er et sørgeligt Resultat, at der meget sjældent kommer Penge ind fra dem, paa hvis Vegne det offentlige har udlagt Bidrag, det var egentlig ikke Meningen. Meningen med den nye Lov om offentlig Forsorg er bl. a., at de, der er Forsørgere, saa vidt det er rimeligt, skal kende og opfylde deres Pligter som saadanne, og det sker bedre og lettere ved, at de, der har Interessen i Forholdene, som tidt skal forsørge Børnene, nemlig Kommunalbestyrelserne, faar Haand i Hanke med denne Administration.

Dernæst ophæves altsaa Hjælpekassen. I Tidens Løb er der fra mange Sider skrevet og talt meget imod det uheldige i at have saadanne to selvstændige Forsørgelsesvæsen i hver enkelt lille Kommune. Jeg skal ikke fordybe mig yderligere deri, enhver Kommunalmand vil være klar over, at det økonomisk set, ogsaa set fra den trængendes Synspunkt, men i hvert Tilfælde økonomisk set, er en Fordel at forene Magt og An-

svar. Det er urimeligt, at der er en Myndighed, som bevilger, og en anden, som betaler. Den sidste Betragtning gælder i og for sig ogsaa for Værgeraadslovens Vedkommende; det er ogsaa her urimeligt, at Kommunalbestyrelsen i de Tilfælde, hvor Værgeraadet mere eller mindre rigtigt eller rimeligt eller tilfældigt griber ind, er fuldstændig ude af Stand til at øve nogen Indflydelse paa, hvorledes Udgifterne skal afholdes. Derfor har jeg foreslaaet, at hele Børnelovgivningen sammen med Hjælpekasselovgivningen gaar ind under den almindelige kommunale Administration. Dette har mødt langt større Forstaaelse, end jeg havde turdet regne med fra Hjælpekassernes Side, og naar det er Tilfældet, er det vist, fordi der samtidig er sket en saadan Udbygning af Lovgivningen gennem Indførelse af Folkeforsikring, gennem Krisekasser, gennem en Række Detailbestemmelser i Lovforslaget om offentlig Forsorg, at Hjælpekasserne har maattet indrømme, at Hovedgrunden til deres Virksomhed ikke længere bestod, idet den Hjælp, som det var Meningen at yde midlertidig gennem Hjælpekasserne, nu, saa vidt det er muligt at give udtømmende Regler i Lovparagraffer, ydes efter forskellige andre Lovbestemmelser, der er indarbejdet i de forskellige Lovforslag, jeg her omtaler. Jeg siger, jeg glæder mig over at se, at Hjælpekassebestyrelserne, til Trods for at der fra deres Side gennem Aarene er udført et mægtigt Arbejde, til Trods for at Ledelserne af Hjælpekasserne naturligvis har omfattet dette Arbejde med stor Interesse, for ikke at sige Kærlighed, alligevel har forstaaet, at der ved Sammendragning af hele denne Lovgivning vindes saa store Fordele, at de ikke har villet modsætte sig Socialreformen.

Lidt vanskeligere har jeg været stillet overfor Værgeraadsinstitutionen. Det er klart, at det er et ganske særligt Arbejde at have med denne Kategori af Børn at gøre, Børn, man normalt vil komme til at følge op gennem Aarene, gennem Skolehjem og Ungdomshjem og derefter ud i Livet. Efterhaanden har Værgeraadene forstaaet gennem deres Arbejde at vinde større og større Tillid hos Befolkningen, saa at de lidt efter lidt er blevet betragtet som Forældrenes Hjælpere og Befolkningens Støtter; medens de til at begynde med nærmest stod som en Art Politimyndighed